

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

[Ἡ «Συζήτησις» με εὐχαρίστησιν γνωρίζει εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς τῆς ὅτι ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους θὰ συγκαταλέγη μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τῆς καὶ τὸν σεβαστὸν φίλον κ. Μυρτίλον Ἀποστολίδην, ὁ ὅποιος ἐγκατασταθεὶς ἤδη ἐν Ἀθήναις, προσεφέρθη εὐχαρίστως, κατόπιν παρακλήσεώς μας, νὰ μᾶς δίδῃ κατ' ἑκάστον μῆνα δύο ποιήματα ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς του, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Συζητήσεως». Ἐκ τῶν δημοσιευομένων δὲ κατωτέρω δύο ποιημάτων τοῦ οἱ ἀναγνώσται μας δύνανται νὰ ἀντιληφθῶσι τὸ ἔξοχον ταλάντον τοῦ κ. Ἀποστολίδου καὶ τὴν ἀφύγον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τεχνικὴν του.]

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Nur wer die Sehnsucht kennt,
Weiss, Was ich leide!
GÖTTE

Μονάχα ὅποιος κρυφολαχταρᾷ
γιά τὴν ἀγάπην του, μπορεῖ νὰ ξέρῃ,
ὁ χωρισμός πῶς παίρνει τὴ χαρὰ
καὶ πόσον ἡ καρδιά του ὑποφέρει.

Τὰ κύματ' ἀψηκρίζονται τὰφριμένα,
ποὺ συγκαταβόλουν εἰς τὴν ἀμμουδιά,
μὴ στεναγμὸς τῆς φέρνουν ἀπ' τὰ ξένα.

Τᾶστρο εἰς τὸν οὐρανὸ τὰ λαμπερά,
ποὺ μακρυν' ἀγνώστα φωτίζουν μέρη,
ρωτῶ εἰς τὸν δρόμον τοὺς καμμιὰ φορὰ
νὰ κλαίῃ μὴ τὴν εἶδαν ἢ νὰ χαιρῇ

Ἀχ! οὐτὲ κύματα οὐτ' ἄστρο δείχνουν
παρηγορίαν εἰς τὴ δόλια μου καρδιά
μόνο δὲ πόνους πρὸ βαθεῖς τὴν ρίχνουν!

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

O jeunesse sacrée, irreparable joie,
félicité perdue, où l'âme en pleurs se noie.
LECONTE de LISLE

Ἔχω χερμῶνα εἰς τὴν καὶδία τὸ μάτι μου θαλῶνει
νυχτοπλανῶμαι ἀγρυπνὸς πάντ' ὥς τὴ χαραυγή.
Τὰ χρόνια πῆραν τὴ χαρὰ καὶ συμφορῶν πληγὴ
τὰ σπλάχνα μου φαρμακερὴ δόκρυφ' αὐλακῶνει.

Ἀχ! ἀγιασμένα νιάτ' μου, μονάκριβοι μου χρόνοι!
Μακάριος, ὅποιος ἔμπορεῖ νὰ σὰς χαρεῖ εἰς τὴ γῆ.
Τὸ χιόνι γιὰ νὰ στοιβασθῇ εἰς τὴν κόμη δὲν ἀργεῖ
καὶ εἶναι κακῶν προμήτευμα καὶ τὴν καρδιά παγώνει.

Κελάρυσμα τοῦ ρυακιοῦ, τῶν ἀηδονιῶν τραγούδια,
δρυσὶὰ τοῦ δάσους ἀφραστή, τοῦ ἡλίου ἀνατολή,
ἦσκιος τῶν ὑψηλῶν βουνῶν, πολύχρωμα λουλούδια,

νανούρισμα τοῦ κύματος, φεγγάρι ἀγαπημένο,
σὰν πρὶν ἢ μάγος γλώσσά σας εἰμένα δὲν λαλεῖ.
Ἀναίσθητος στὰ κάλλη σας καὶ στὴ φωνή σας μένω.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΠΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ

Οὐκ ἔστιν ἀποφθιμένοις ζωῆς ἔτι φάρμακον εὐρεῖν.

IBYKOS

2. Juli 1939
Τὸ χῶμα, ποὺ σ' ἐσκέπασε, χρυσὸ μου ἀγγελοῦδι,
ὡς μὴ φυτρώσῃ χόρτα πιά κι' ὡς μὴν ἐβγάλῃ ἀνθή,
ἀφοῦ τὸ πιδ μισχοβόλο ἀπ' ὅλα του λουλούδι
μὲ τῆς αὐγούλας πρῶωρα τὴν δρόσο ἐμαράνθη.

Ἀχ! ἡ καρδιά μου ἐρράγισε, τὸ χεῖλι μου ἐπικράνθη,
ἀφ' ὅτου πιά τὸ μάγο σου δὲν μ' ἐξυπνᾷ τραγούδι·
μὲ τὸ στεγνὸ σου φίλημα ἡ κόμη μου ἐλευκάνθη
κι' ἀπελπισίᾳς εἰς τὰ σπλάχνα μου ἐφώλεσε μαμούδι.

Τί ὠφελεῖ ἡ πρόοδος, ποὺ κάμνει ἡ ἀνθρωπότης,
σὰν δὲν μπορῇ εἰς τὸν θάνατο νὰ εὕρῃ γιατρικόν,
ἢ νὰ μακρύνῃ τὴ ζωὴ ἐπάνω εἰς τὸν ἀνθ' ἡς;

Ὅταν τὴ νεότη κι' ὁμορφιά τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι
ἀπ' τὴ ζωὴ ἀλύπητα θερίζῃ ξαφνικόν,
ἢ ἐπιστήμη ἀσκοποῦ τοὺς κόπους τῆς δὲν χάνει; . .

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΠΟΝΟΥ ΑΝΑΞΕΣΙΣ

Et j'ai revu l'enfant unique
P. VERLAIN

Εἶδα ξανά εἰς τὸν ὕπνο μου τὸ ἀγαπητὸ παιδί μου,
ξανθόν, φεγγαροπρόσωπο, λευκόφτερο ἀγγελοῦδι,
τοῦ ξηραμμένου κήπου μου μονάκριβο λουλούδι,
καὶ ξάνοιξε φαρμακερὴ εἰς τὰ στήθια ἡ πληγὴ μου.

Ξεφύτρωσαν σὲ μιὰ στιγμή ἐλπίδες εἰς τὴν ψυχὴ μου,
ποὺ νύχτες τῆς ἀγάπης μου νανοῦρισε τραγούδι . .
Μὰ σὰν ὁ Χάρος ὤρμησε ν' ἀρπάξῃ τὸ ἀγγελοῦδι,
ἀπὸ τὸν τρόμον ἔσκασε εἰς τὰ σπλάχνα ἡ χολὴ μου

καὶ σὲ σκοτάδι ἔπεσα, σὰν πίσσα καὶ κρυάδα.

Ἐξύπνησα κι' ὀλάνυχτα ἐθρήνησα σκληρά.
Θεέ μου, ἂν σὺ τὴ δροσιὰ δωρῆς εἰς τὴν πρᾶσινάδα,

τὴ μυρωδιὰ εἰς τὰ λούλουδα, τραγούδι εἰς τὰ πουλλάκια,
τί σ' ἔφταισα νὰ στερεθῶ τὴν μόνη μου χαρά;
Ποῖος θά μου κλείσῃ ὑστερνὰ τὰ στέϊρα μου ματάκια;

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

2. Juli 1940
Ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος
ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

Μακρὰ εἰς τὴ μάχη ἔπεσε τὸ ἀνδρεῖο παλληκάρι
κι' ἐτάφη, ἥρως ἀγνωστος, εἰς ἕνα σιμὰ ρημαδί·
οἱ σύντροφοι τοῦ ἔστησαν ἐπάνω του ἀγωνάρι,
τάφου νεκροῦ πολεμιστοῦ τὸ πρόχειρο σημάδι.

Μετὰ τὴ μάχη μὲ σταυροὺς κι' ἐπιγραφὰς ἐσπάρη
παντοῦ τὸ νεκρογέμιστο κι' ἀπέραντο λιβάδι·
στολίζει ἀνθοστέφανο ἢ καὶ δαφνοκλωνάρι
ἐκείνους, ποὺ τῆς λησμονίᾳς ἐσκέπασε σκοτάδι.

Καὶ ταξιδεύουν οἱ δικοὶ κι' ἀσπάζονται τὸ χῶμα,
ποὺ κρύφτει μὲς εἰς τὰ σπλάχνα του ἀγαπημένου σώμα
καὶ κλαίου, ὅπου τῶνομα τὸ μνημα του δηλώνει.

Στὸν τάφο τὸν ἀπόκεντρο, ποὺ σκέπασε χορτάρι,
κι' ἀναγκαλιάζει ἀγνωστο τὸ ἀνδρεῖο παλληκάρι,
κανένας δὲν μοιρολογᾷ, κανένας δὲν σιμώνει;

2. Juli 1940

Drei Augenpaare schicken
ihre Tränen zum Himmel hinan
T. STORM

ΑΔΙΕΥΣ

Μακρὰ τὸ βράδυ εἰς τὸ νυχθήμερον, ὁ ἥλιος ὅταν λείπει
ἀνήσυχος τὴ θάλασσα πατέρας ἀγναντεύει·
τὸν πόνο του εἰς ἀπαίσιο προαίσθημα δὲν κρύπτει,
ὁ γυῖός του μὴν ἀπέθανεν ἢ ψυχοκινδυνεύει.

Μπερὸς εἰς τὴν εἰκόνα ἐξοικλησίου τῆς Παναγίας κύπτει
γονατισμένη ἀσπρόμαλλη μαρνούλα κι' ἰκετεύει·
παρθένα πλάγι τῆς ὁρῆς τὰ μάτια τῆς καλύπτει
καὶ κλαλεῖ μ' ἀναφυλλιστὰ κι' ὁ πόνος τῆς ἀνυψεῖ.

Κι' ἀπορροφᾷ τὰ δάκρυα τοὺς εἰς τὸν σὺρανὸ νεφάδι
καὶ φέρνει καὶ γοργότερο εἰς τὸ μακρυνὸ λιβάδι,
ὅπου κοιμάται ἀγνωστος ὁ ἥρως στεγαιώτης.

καὶ σὰν μυρόβολη δροσιὰ εἰς τὸ μνήμα του τὰ σπάζει
ὁ δάκρυ ἀδερφοῦλας καὶ γονεῶν, μύρα ἡ καρδιά, ποὺ βγάζει
γιὰ νὰ μὴ μείνουν ἀκλουστες ἡ λεβεντιά κι' ἡ νεότης.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

2. Juli 1940

ΠΙΝΔΑΡΟΣ

Ἐκείνοισ' εἰ δὲ τις; εἰ δ' οὐκ εἰς σκιάς ὅσα ἀνθρώπων.
Καὶ παραμύθους εἰς τὸν νεκρὸν τοὺς τάφους καλοχρῖζον,
ναῖτον, σπῆλές καὶ βομβοὺς γιὰ τὴν ἀθανασία,
μωρίας ὀφθαλμοῦ καὶ ἐγούισμοῦ μνημεῖα,
σὰν οἱ διαβάτες τοὺς νεκροὺς μὲ χρόνια νὰ γνωρίζουν!

Κι' ἀπ' τὰς χερσὶς ἐπιγραφὰς εἰς τὰς πέτρους εἰ κερδίζουν
τὸν περπατῶν ἢ ψυχρὴ σκόνις καὶ ἡ ἀναισθησία;
Ἐκείνων ἦτον ἡ ζωὴ μακαριστὴ καὶ ἁγία,
ποὺ καὶ τὴ μνήμη τοὺς αὐτῆς τὰ χρόνια ἀρρατίζουν.

Ἀφοῦ δ' ὁ θάνατος εἰς τὴ γῆ ὅλα ἐξευτελίζει,
τιμὲς, σοφία, δύναμι, πλοῦτη, γενεὰ καὶ κἀλλη
καὶ τὴ ζωὴ μας αὐτίον ἢ τῶρα μὴδενίζει,
δὲν φαίνεται σαρκαστικά, πῶς καὶ μνημα κρᾶται; . .

— ἔπειρα σε σὰν φάντασμα καὶ μόνο τὴν πατάλη,
ποὺ ὁ νεκρὸς του ὄφνηκεν, ἡ πλάκα μου σκεπάζει! —

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Mon âme est un étang marecageux et mort.

ED. PICARD

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου σὰν νερὰ τοῦ βάλτου μισμμένα,
ὅπου μὲ κλάμμ' ἀχολοῦν ἀνέμοι θλιβερά
καὶ γύρω τους ψηλόκορφα δένδρ' ἀστραποκαμμένα
σὰν ξωτικά τὰ κλώνια τους ἀπλώνουν τὰ ξηρά.

Τῆς Μοίρας ἀσπλαγχνές πληγές, αἰσθήματα σβησμένα,
ἀγάπες, ποὺ ξεψύχησαν εἰς τοῦ χρόνου τὴ φορὰ,
κι' ἐλπίδες, ποὺ ξατμίσθηκαν, τῶρ' ὅλα σωριασμένα,
σαπίζουν κατ' ἀπ' τὰ νεκρὰ κι' ἀσάλευτα νερά,

ὅπου εἰς τὸν κόσμον ἀγνωστες αἱ θλίψεις μου φωλεάζουν.
Μὰ κάποτε ὁ ἀρρωστος μὲ πόνο ἂν τολμήσω
μὲς εἰς τὸν ἀνήλιο τους βυθὸ βολίδα νὰ βυθίσω,

σπιθοβολιὲς πετιοῦντ' εὐθύς, τρεμοῦλες τὰ ταράζουν
καὶ κάποια τότε' ἀνάμνησις ἐπ' αὐτῶν ξεφυτρώνει,
ποὺ τὴν κρυφὴ μου συμφορὰ εἰς τὸν κόσμον φανερώνει.

ΜΥΡΤΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΕΝΑΙ ΚΑΡΔΙΕΣ

Dieu n' aperçoit au fond, que steriles debris
et des rêves deçus... et des espoirs flétris.

André Lemoyne.

Εἶναι νησιά εἰς τὰ πέλαγα, τοῦ Ἄδου ἀπορριζίμια,
χωρὶς πουλλιοῦ κελάηδημα, ξηρά, συννεφιασμένα·
τὰ τρέφει ἡ ἄγρια θάλασσα μὲ τῶν ψαριῶν ψοφίμια
καὶ εἰς τὰ κρογιάλια τους βορεᾶς βογκᾷ τὰ φωρισμένα.

Στὴν ἀμμουδιά τους κείτονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ συντριμμία
καράβια πολυτάξειδα, αἰῶνες σαπισμένα,
κι' ἀνάμεσά τους κόκκαλα νεκρῶν ναυτῶν ἀγρίμια
ἀνακατώνουν σὰν στοιχεῖα τὰς νύχτες φρενιασμένα.

Εἶναι καρδιὲς σὰν τὰ νησιά αὐτὰ τρικυμισμένες,
ποὺ ἀγάπη δὲν τὰς μύρωσε, τὰς ἐθρεψεν ὁ πόνος,
καὶ ζοῦν ἀπὸ τὰ μάτια μας μακρὰ ξεχωρισμένες.

Σάπια συντριμμία ναυαγιοῦ, σαρακοφαγωμένα,
ἐσκόρπισεν ἀλύπητα εἰς αὐτὰς ὁ μαῦρος χρόνος
ἐλπίδες, πόθους, ὄνειρα, μὲ βάσανα πλασμένα.

ΜΥΡΤΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΤΟ ΤΑΙΝΑΡΟ

Eurydiceen vox ipsa et flugida lingua
at miseram Eurydiceen anima fugiente vocabat.

OVIDIUS

Καὶ τοῦ Ταϊνάρου ἡ θάλασσα, ποῦ πικροκυματίζει
κι', στὰν βουρκώρη, κύματα ὑψώνει σὰν βουνά
κι' ἀμέτρητη ὥς τὸν βυθὸ μιὰν ἄβυσσο γεννᾷ,
— μνήμα τὸν ναῦτη φοβερό, ἐκεῖ ἂν ἀρμενίζει, —

καὶ μετὰ τόση ταραχὴ λέγουν, πῶς γαληνίζει
καὶ καρσάκι' ἀκίνδυνα πλέουν τὴν αὐτὴ ξανὰ
καὶ τῆς χαρδεύουν τὰ νερά σὰν πρῶτα γαλανὰ,
ἅμα τὸ ἀγέρι ἀπ' τῇ στερεᾷ νὰ πνέῃ ξαναρχίζει.

Πῶς τὸ ἀνίκητο στοιχεῖο τῇ λύσσα του πραῦνει,
ὁ βουρκωμένος οὐρανὸς καὶ πάλι ἀναγαλλιάζει
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σταλαγματιὲς σὰν δάκρυα λύπης χύνει;

Στοὺς βράχους μουσικῆς ἤχοῦν σὰν κλάμμα τόνοι νέοι.

Μὴν ὁ βορεᾶς μοιρολογῇ καὶ βαρυναστενάξει,
ἢ μὴν ἀκόμα ὁ Ὁρφεὺς τὴν Εὐρυδίκη κλαίει; ...

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Ο ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ

Nullus in orbe sinus Bais praelucet amoenis

HORATIUS

Καὶ τοῦ Αἰόλου τὰ παιδιὰ μὲ τὰ τρανά τους κρήματα,
ποῦ τὸ ἀνεμόδαρτα νησιὰ ὀλομερῆς μαλώνουν,
σὰν χτυπηθοῦν γοργότερα τὰ πέλαγα, ὑψώνουν
ἀπ' τὰ βουνὰ ψηλότερα πελώρια μαῦρα κύματα.

Ἀναστενάξ' ἡ θάλασσα καὶ τάνεμοχτυπήματα,
τάσσοι ποβρόντια κι' ἡ βροχὴ, ὅπου τὴν χαρακώνουν,
τοὺς πόνους τῆς καὶ τὴν ὀργὴν ἀκόμα μεγαλώνουν,
καὶ χάνοντας τὰ κάλλη τῆς ξεσπᾷ τὸ ἀφροκοπήματα.

Μονάχα τὸν Ἑλλήσποντο ἀπλώνεται γαλήνη.
Γλαυκὸς ἐπάνω οὐρανός, κάτω γλαυκὰ νερά
κι' ὁ Ζέφυρος ναοῦρισμα μ' ἀγάπη περιχύνει.

Εἶναι παρθένου κι' ἀδερφῆς ἐκεῖ βαθεὰ τὸ μνήμα.
Κοιμᾷτ' ἡ Ἑλλή μ' ὄνειρα, μ' ἐλπίδες, μὲ χαρὰ
καὶ νὰ ταραξῇ δὲν τολμᾷ τὸν ὕπνο τῆς τὸ κύμα ...

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Η ΝΗΝΕΜΙΑ

Tiefe Stille herrscht im Wasser.
GÖTHE

Δὲν εἶναι σύννεφο τὸν οὐρανὸ
κι' ἡ θάλασσα γυαλένια πλάκα μοιάζει.
Ἀνήσυχος ὀλύγυρα κυττάζει
ὁ ναῦτης ναῦρη κύμα μακρινό.

Τὸ ἀραξοβόλι του τὸ ποθεῖνὸ
δὲν ξεχωρίζει καὶ κρυφοστενάζει
λαμπάδα τὴν Εὐαγγελίστρα τάζει,
ἂν ἀγεράκι πνεύση δειλινό.

Μέρες καὶ νύχτες γοργοταξιδεύει
μὲ τὸ καράβι διπλοφορτωμένο.
Πῶς τώρα στάθηκε καὶ δὲν σαλεύει;

Μὲ καρδιοχτύπι βιάζεται νὰ φθάσῃ
τὸ σπῖτι του τὸ ἀκριβαγαπημένο,
τῆς ξενιτιάς τοὺς πόνους νὰ ξεχάσῃ ...

ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Schon seh' ich das Land.
GÖTHE

Τὰ σύννεφ' ἀφανίζοντ' ἕνα-ἕνα
κι' ὁ οὐρανὸς σὲ ξεστεριά ξανοίγει.
ἀπ' τὲς κορφῆς ἔχ' ἡ ἀντάρα φύγει
κι' ὁ ἥλιος βέλη εἰχνεῖ χρυσωμένα.

Ἀχολοῦν τὰ κύματ' ἀφρισμένα
κι' αὐλάκι ὀπίσω τὸ καράβι ἀνοίγει.
ἢ ἄφρα μὲ τὴν κουπαστὴ του σμείγει
καὶ τὰ πανιά φουσκώνουν τεττωμένα.

Καὶ τοῦ Αἰόλου τὸ καλὸ παιδί
ὁ Ζέφυρος ἀπ' τῇ σπηλιά του πνέει
καὶ τὸ καράβι σὰν δελφίνι πλέει.

Κι' ὁ ναῦτης ἀπ' τὴν πλώρη τραγουδεῖ:
— Φύσα νὰ πάμε γρήγορα τὴν Πόλι,
τὸ ἀγαπημένο μας ἀραξοβόλι —

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

Ach! da euer Wonnediensst uoch glänzte,
wie ganz anders, anders war es da!

2. Juli 1840. 1. April 1940

SCHILLER

Τὴν ὁμορφιά σου σὰν κυττῶ εἰς τὸ μάρμαρο, Ἐρμῆ μου,
ποῦ ἐλάξενσεν ἀμίμητα ὁ θεὸς σου τεχνίτης,
νοιώθω μὲ τὸν καρδιόχτυπο, πῶς λαχταρᾷ ἡ ψυχὴ μου
σιμά σου εἰς τὸ παλάτι σου νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ κελὶ της.

Πῶς ἤθελα εἰς τὴν ἀγκαλιὰ νὰ ἐβάστας τὸ κορμὶ μου
σὰν τὸν μικρὸν Διόνυσον καὶ ἄγνος σου συνοδίτης
τὴν ὁμορφιά σου νὰ ροφῶ σὲ καθ' ἀναπνοή μου,
ποῦ στεφανώνει τῆς μορφῆς ἡ μάγος σου γλυκύτης!
Μανάριος, ὅποιος γεύθηκε μιὰ ράγ' ἀπ' τὸ σταφύλι,
ὅπου κρατοῦσες εἰς τὸ δεξιὸν τῶρα κομμένο χέρι!
Πόση νὰ ἐγνώρισε χαρὰ εἰς τὴν δάφνην ἢ εἰς τὸ ἀργίλι;
Ἀχ! πέρασ' ὁ καλὸς καιρὸς καὶ ἡ γελαστὴ θρησκεία
καὶ σήμερ' ὅποιος προσκυνᾷ τὴν ὁμορφιά, προσφέρει
εἰς τὰ μαρμαρένια τῶν θεῶν ἐρείπια λατρεία;

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ

ΟΙ ΟΜΟΡΦΟΙ ΝΕΚΡΟΙ-ΤΟ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

Ἀσβεστον κλέος οἱ δε φίλη περὶ πατρίδι θέντες
κύνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
οὐδὲ τεθνήσκει θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἀρετὴ καθύπερθε
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδου.

ΣΙΜΩΝΙΑΝΗΣ ὁ ΚΕΙΟΣ

Κυττάτε τοὺς λεβέντηδες, ποῦ εἶναι σκοτωμένοι
γιά τῆς πατρίδος τὴν τιμὴ ἀπὸ πληγὰς γεμάτοι!
Ἀφῆκαν διαφροσύνιστοι τὴ γῆ τὴ ματωμένη
εἰς τῆς Δόξης τὸ ἅγιο καὶ ἀνεβούν καὶ ἀθάνατο παλάτι.

Τῶν γηρατειῶν τὸν μαρasmus δὲν γνῶρισαν θλιμμένοι
οὔτε ἀρρώστιας πυρετοὺς καὶ πόνους σὲ κρεβάτι
εἰς τὰ νεῦρα τοὺς τάνθ' ὅσοι σὰν βράχοι στηλωμένοι
μ' ἀτρόμητο ἀντίκρουσαν τὸν θάνατόν τοὺς μάτι.

Κι' ἂν συγγενεῖς δὲν πράυναν τοὺς πόνους εἰς τὴν πληγὴν τοὺς
οὐτ' ἀσπασμὸν τοὺς ἔδωκαν γιά ὑστερήν φορὰ
καθέννας μᾶς τὴ μοῖρὰ τοὺς πρέπει νὰ λαχταρᾷ.

Μὴ τοὺς λυπᾶσθε. Πίταξαν εἰς τὰ στέγαι-αἱ ψυχές τοὺς
καὶ τὴν πατρίδα κάθε μιὰ ἐκείθεν εὐλογεῖ.
Γι' αὐτὸ ἀκόμα καὶ νεκροὶ εἶν' ὁμορφοὶ εἰς τὴ γῆ.

Νέοις δὲ πάντ' ἐπέοικεν
ὄφρ' ἐρατῆς ἡβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη.
ΤΥΡΤΑΙΟΣ

— Βαρκοῦλα, παραβάκι μου, χρυσὸ μου περγαντίνι,
ἄπλωσε τὴν φτεροῦγές σου τὴν ἀνεμοδαρμένην,
κι' ἂν καὶ ὁ βορρᾶς καὶ αἱ θάλασσες λυσσοῦν ἀγριωμένες,
πέρασε διάπλατα νερὰ σὰν ἀφθαστο δελφίνι

καὶ πιάσε εἰς τὸ νησάκι μου ποῦ καρτεροῦν παρθένες.
Κι' ἂν διῆς δύο μάτια γαλανὰ, ποῦ στάζουν σὰν τὴν κρήνην
σὲ πρόσωπο ζωγραφιστό, ποῦ ἀνθροβολοῦν οἱ κρίνοι
καὶ στεφανώων τῶν μαλλιῶν πλεξοῦδες χρυσοῦς, —
χαιρέτα τὴν ἀγάπην μου καὶ πῆς της νὰ ἐλπίζῃ
ὁ μακελλάρις πόλεμος εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐγγίξει
καὶ ὁ ἀνατείλῃ καὶ γιά ἡμᾶς χρυσῆς ζωῆς αὐγή. —

Πολέμησε εἰς τὴν ὑστερήν μάχην σὰν λεοντάρη
Βόλι κακὸ τὸν χτύπησε. Κεῖμα εἰς τὸν νεό. Καμάρι
τὸν κρύφτει εἰς τὴν ἀγκάλῃ της τῶρα ἡ μάνα γῆ!

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

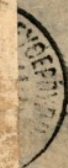
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

Ἀριθ. Πρωτ.

34

2. Juli 1840. 1. April 1940

Ἄ δὲ βοτὰ ζῶουσιν οὐδὲν εἰδότες
ὅπως ἕκαστον ἐκτελετῇ θεός.
Ἐλπίς δὲ πάντα κάπιπειθεῖν τρέφει
ἄπρηκτον ὁρμαίνοντας.

Εἶδα ὃ τὸ θῆρος τὸ δεινρὸν, πῶς κάθισ' ἀποκάτου
 ὃ τὴν ἄνοιξι, ἀνθρώφωρον ὅταν μυροβολοῦσε
 ἄραισι κάρτοι του κρέμονταν ἀπ' τάνανθα κλαδιὰ του,
 ἀλλὰ κι' αὐτοὺς ὃ ἄνεμος νὰ κόψη ἀπειλοῦσε.

Κι' εἶπα: — Ἄλλοις τὸν κηπουρό, σὲ θλίβειν ἢ χαρὰ τοῦ
 θὰ πείσῃ, ἂν καρπὸς πολλοὺς ἀπ' τ' αὐτοῦ καρτεροῦσε. —
 Κι' ἐκεῖνο σὰν νὰ στέναζε τότε τὴν καταντία του
 καὶ μὲ τὸ φυλλοφλοίσβισμα τέτοια νὰ ἐρωτοῦσε:

— 'Απ' τὲς ἐλπίδες, πὺν ἀνθίζαν χρόνια τὸ μέτωπό σου
κι' ἀπ' τὸνεῖρα, πὺν ἔπλαθες ὡς μοναχὸ σκοπὸ σου,
πόσ' ἀξιώθηκες νὰ ἰδῇς ὅτ' ἐγείναν ὡς τώρα; —

Κι' ἀλήθεια αἱ ἐλπίδες μας μ' ἄνθη πολλὰς ὁμοιάζουν,
ὅπου καρποὺς δὲν δένουν ἢ κι' ἂν δέσουν δὲν ὠρμάζουν,
ὥς ὅτου τοῦ θανάτου μας σημάν' ἢ μαύρη ὥρα.

Πάντα τύχη καὶ μοῖρα, Περίκλεις, ἀνδρὶ δίδωσιν.
 ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ

Εἰν' αἱ καρδίαι μας ὅμοιαι μὲ δίχορδον κιθάρα,
ὅπου τὰ χεῖρα τῆς βασιτῆς ἡ τυφλομμάτα Τύχη
καὶ πότε μοιρολόγια ἤχουν, στενάγματα, κατάρα,
καὶ πότε μελιστάλαχοι χαρᾶς καὶ γέλοιων ἤχοι.

Μὲς εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἑσπερίαν, σὺ τὸν πόνο, σὺ τὴν ἀνταρὰ
τὰ δάχτυλά της εἰς χορδὰς χτυποῦν, ὅπως τῆς τύχῃ
κί' ἐκεῖ, ποῦ γλυνοτράγουδα ἀκούμεν μὲ λαχάρια
σπαρακτικοὶ ἀπελπισίαις μᾶς συνταράζον ἦχοι.

Πίσω ἀπ' τὰ κλωνόφυλλα τοῦ φουντωμένου τίλλου
μιά-μιά αἱ ἀχτίδες χάνονται αἱ ὑστερονές τοῦ ἡλίου
κι' αἱ ὥρες μας γοργοπερνοῦν σ' τῆς Μοίρας τῶρολόγι.

Καὶ τῆς ζωῆς μας τὰ ὄνειρα σβήνουν ἀγάλη· ἀγάλη
καὶ κλείομεν τὰ μάτια μας εἰς τοῦ Χάρου τὴν ἀγκάλῃ
ἢ μ' ἓνα γλυκοτράγουδο ἢ μ' ἓνα μοιρολόγι.

ΜΥΡΤΙΔΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΝΥΧΤΑΣ ΝΑΝΟΥΡΙΣΝΑ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε, τάχ' αὖριον ἔσσετ' ἄμεινον.
ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

Φύλλοις τῶν δένδρων τὰ κλαδιὰ κανένα δὲν σαλεύει,
ἡ νύχ' ἀπλώθηκε βαθειὰ κι' ὁ κόποφος κουρνιαρίζει
κι' ἐνῶς τὰστέρι' ἀνάμεσα ἡ πούλλεια ταξειδεύει,
τὸ φεγγαράκι ἀπ' τὸ βουνὸ τὸ ἀχνό του φῶς μοιράζει.

Μεσάνυχτα· νύκτα παντοῦ εἰς τὴ φύσιν βασιλεύει.
Μονάχα εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ τὸ κῆμ' ἀναστενάζει,
σὺν ᾧ ἀγκαλιάσῃ καὶ φιλᾷ τὸ ταίρι, ποῦ λατρεύει
κι' ὁ Ζέφυρος εἰς τὸν οὐρανὸ τὸ στέναγμ' ἀνεβάσῃ.

Νύχτα γλυκειά, πού ἀνασασμό σέ στήθεια πονεμένα
χαρίζεις καὶ τὰ μάγια σου τὰ ὀνειροπλάσματα
σκορπιᾶς παντοῦ, εἰς τὰ πέλαγα, εἰς τὰ δάση, εἰς τὰ βουνά,

γανούρισε τοὺς πόνοὺς μου, σὰν ἄλλοτε, καὶ τὴν
καὶ χύσε εἰς τὴν καρδούλῃ μου τὰ τίμητά σου ὡρα,
γιὰ ναῦρη τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὴ χαρὰ ξανά.

Meur donc, tu renaitras.
LECONTE de LISLE

Βασιλεῖ βοῦκᾷ ὁ ἄνεμος τοῦ κρίου φθινοπώρου
καὶ τὸ ἀκριγιᾶν ἡ θάλασσα τοὺς στεναγμούς της χύνει.
Μὴ εἶναι τὸ παρᾶπαν ἀγνωστὸν οὐδιούρου,
ποῦ μὲ λαχτάρα χαίρετᾷ τὸν κόσμο, ποῦ ἀφίνει;

Πικνὰ τοῦ δάσους τὰ κλαδιὰ τρύχουν τοῦ διδρυφόρου.
 ἔτις ἀνεμόδαρες φωνίς πολλὴ δὲν ἔχει μένει
 κί ἕνα τραγὺδι ἀπεισιτοῖς μύρης, καρδιοφόρον
 πολλοῦτοῦ κατὰ τὴ θεμματιὰ σὺν κλάμμα τραμοσβήνι.

[illegible]

Βασίλειον ἦλκε· αὐτοῦ θὰ ξανατίλθῃ πάλι...
Μὰ ποῶς θὰ δώσῃ τῇ φωνῇ, τὸ φῶς καὶ τὴ ζωὴ
ἐμένα, ποῦ ἐξαργισθῇ καὶ τὴν ἄγρια βιοπάλη.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟ

Κλαί' ἡ καρδιά μου τρέσβαθα καὶ μαῦρο δάκρυ χύνει
κλαίει κι' ἡ φύσις καὶ ψιλὴ βροχούλα ψιχαλίζει.
Ποιὸς τόσο τὴν καρδιούλα μου καημὸς τὴν βασανίζει
καὶ σὰν σαράκι ἀνάπανοι στιγμὴ δὲν τῆς ἀφίνει;

Μὴ σταματᾷς βροχούλα μου! Οἱ σιγανοὶ σου θρῆνοι,
ποῦ εἰς τὴν αὐλή μου καὶ σκεπὴ ὁ ἥχος σου τονίζει,
εἶναι τὸ μόνο γιατρικὸ, ὅπου μ' ἀνακουφίζει.
Μήπως γιὰ τὸ δάκρυ μου εἰς τὰ δάκρυά σου σβήνει;

Κλαί' ἡ καρδιά μου καὶ χτυπᾷ σὰν τὸ σφυρὶ εἰς τὸ ἀμμόνι.
Τί ἔχει μέσ εἰς τὴν ἀνθησὶ τῆς νεότητος καὶ τῆς δρόσο
κι' ὁ πόνος τῆς ὁ ἀπόκρυφος ὅλο καὶ μεγελώνει;

Οὔτε μισεῖ οὔτ' ἀγαπᾷ. Καὶ ὅμως τὴν ξεσχίζει
ἀρρώστεια ἀγνωστῇ γι' αὐτὸ καὶ ὑποφέρει τόσο.
Ἄλλοι εἰς τὸν, ποῦ τι ἀγνωστο τὸν καταβασανίζει!...

ΧΑΡΑΣ ΟΝΕΙΡΟ

Ἡματὰ δ' ἄμ πέτρῃσι καὶ ἡιόνεσσι καθίζων
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.
ΟΜΗΡΟΣ

Τί εἶναι τὸν νοῦ μου, ποῦ σιγὰ — πῶς δὲν τὸ νοιώθω κρῖμα, —
ἀνῆσυχον καὶ σὰν τρελὸς εἰς τὴ θάλασσα πλανᾷ,
κι' ἐλπίδες, σκέψεις, πόθους μου σὲ κάθι μὲν ἕνα βῆμα
μὲ τῶν κυμάτων τὸν ἀχὺ καὶ τὸν ἀφρὸ γεννᾷ;

Κάποι' ἐκεῖ εἰς τὴν ρέμβῃ μου ἀκολουθῶ τὸ κύμα,
ποῦ ὁ Ζέφυρος ἀφρόσκεπο εἰς τὴν ἀμμουδιὰ κινᾷ
καὶ θάφτοντας τὸ εἶναι μου εἰς αὐτό, ὥσάν σὲ μνήμα,
εἰς ὕπνον βυθίζωμ' ἑλάφρὸ μ' ὄνειρατα τρανά.

Φῶς καὶ γαλήνῃ γύρω μου. Αἱ αὖρες μὲ χαϊδεύουν,
Νεραίδες μ' ἀγκαλιάζονται, παίζουν μ' ἐμὲ χορεύουν
εἰς τὰ κύματα τὰ γαλανά μὲ γέλοιον κι' εὐθυμία.

Μὰ ἀγριεῦ' ἡ φουσκοθαλασσιὰ καὶ τόνειρό μου παίρνει
— ξυπνῶ — κι' ἀπαρηγόρητο ἀπ' τὴ χαρὰ μὲ γέρνει
εἰς τῆς δακρυπότητος ζωῆς πάλι τὴ δυστυχία.

ΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑ

12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000